

den danske Folkekirke ikke er en udelukkende borgerlig Indretning, sluttér det sig til Forslagets Krav om, at der ogsaa skal være visse religiøse Forudsætninger for Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene. Det har imidlertid stillet et Ændringsforslag til Lovforslagets Bestemmelse herom i § 4, hvorved det har villet bringe nøjere Forbindelse med Tanken i § 5 og tillige udtrykke, at det i denne Forbindelse ikke særlig kommer an paa den paagældendes Forhold til Enkelthederne i den kristne Tro, men paa hans Sindsretning i Forholdet til Kristendommen overhovedet. Derfor har Flertallet ogsaa ment, at det ikke skal være Domstolene, der skulle afgøre, om man har Valgret eller ej, saaledes som Lovforslaget foreslaar i § 6, men at den, der er nægtet Optagelse paa Valglisten, kan indanke Sagen for Biskoppen, fra hvem den atter kan indankes for Ministeren.

Flertallet kan gaa med til Forslagets Bestemmelser om Præstevalg, særlig fordi det tør gaa ud fra, at der i en nær Fremtid vil blive fremsat Forslag om en Præstevalglov i Forbindelse med en Præstelønningsslov, hvis Nødvendighed for sunde folkekirkelige Forhold det fuldt indser.

Et Medlem af Flertallet (Svendsen) havde ønsket, at der i Lovforslagets Bestemmelser om Valgret og Valgbarhed var taget mere Hensyn til den kristelig kirkelige Del af Sognemenigheden. I Udvalget har der hidtil ikke kunnet samles et Flertal om saadanne Ændringer, som kunde raade Bod paa de nævnte Mangler, men ovennævnte Medlem haaber, at det maa vise sig muligt under Forslagets videre Behandling at faa gennemført Forbedringer i den antydede Retning, og forbeholder sig at arbejde derfor.

Et Mindretal (Borbjerg, Jacobsen og Stauning) stiller *principalt* et samlet Ændringsforslag til en ny Affattelse af Lovforslaget, hvorved Oprettelsen af Menighedsraad (Kirkenævn) bliver en frivillig Sag. De Spørgsmaal, der bleve afgjorte

af de tidligere Menighedsraad, henlægges til Menigheds møder (Kirkestævner).

Allerede i det forelagte Lovforslag er der en Tendens til at indskrænke Menighedsraadenes Betydning, idet de fleste og vigtigste af de Sager, der henlægges til dem, kun kunne afgøres med Samtykke fra et Menigheds møde. Ved Præsteembeders Besættelse forstærkes dernæst Menighedsraadet med et tilsvarende Antal Medlemmer, valgte netop med Embedsbesættelsen for Øje.

Der vil herved bl. a. være den Mislighed, at et gammelt Flertal i Menighedsraadet (f. Eks. 6 for Pastor A mod 3 for Pastor B) i visse Tilfælde kan overstemme et nyvalgt Flertal (5 for Pastor B mod 4 for Pastor A).

Man bør derfor gaa helt bort fra Menighedsraadet som medvirkende ved Præsteembeders Besættelse og lægge Indstillingsretten helt i Hænderne paa et Udvalg, der vælges med dette ene Formaal.

Mindretallet følger her i alt væsentligt Kultusminister *Nielsen's* Lovforslag af 2. April 1910.

Vort samlede Ændringsforslag er et Forslag til *Forberedelse af Kirkens Adskillelse fra Staten* (jfr. Ændringsforslagets § 18).

Saa længe Præsten er Statsembedsmand, bør alle til Folkekirken hørende Medlemmer have Indfyldelse paa hans Valg. Blive derimod først det borgerlige og det kirkelige skilt og Præsten udelukkende en kirkelig Embedsmand, kan hans Valg naturligt overgaa til et Menigheds møde, og naar Kirken er helt skilt fra Staten, blive Reglerne for Præstevalg selvfølgelig Kirkens egen Sag.

Subsidiært kan Mindretallet tiltræde de af et andet Mindretal (Grønberg, Eduard Larsen og Povlsen) stillede Ændringsforslag.

Et Mindretal (Grønberg, Eduard Larsen og Povlsen) ønsker at udtale, at da det efter vor Opfattelse særlig er Folkekirkens ydre og borgerlige Side, som Lovgivningsmagten bør beskæftige sig med, have vi stræbt efter ved vore Ændringsforslag at